

HETPALEIS

DE TUIN: W@=D@?

De Tuin is een verzamelnaam voor de veelzijdige atelierruimtes van HETPALEIS. Tijdens de periode van W@=D@ worden deze ruimtes omgebouwd tot een wereldse bazaar. Tijdens de week zijn er overdag klasrondleidingen, op woensdag en in het weekend kan je voor, tijdens en na de theatervoorstellingen van W@=D@ met je ouders, vrienden en burens gratis terecht in De Tuin om te lezen, te kijken en te luisteren.

Scenografe Saskia Louwaard gebruikt verpakkingsmateriaal uit de vier windstreken om van De Tuin een veelkleurige, wereldse bazaar te maken. Palletten met verpakkingsmaterialen, labels, stempels en fiches maken het basismateriaal uit van de workshops. Dit decor geeft in de schoolsessies een stevige prikkel om eigen creaties vorm te geven.

DE TUIN VOOR SCHOLEN

De Tuin is niet zomaar een workshop waar je technieken verwerft. Hier gaat het er anders aan toe. **In de zoektocht naar de kunstenaar in jezelf geldt geen goed of fout. Belangrijker dan een mooi afgewerkt eindresultaat zijn het experiment en het onderzoek. Om een kunstenaar te worden, moet je durven mislukken. In De Tuin krijg je de kans om onbevangen je mogelijkheden te ontdekken. Er wordt gewerkt vanuit aandacht voor het individu en aandacht voor de groep.** Een bonte verzameling gezichten en meningen maken het leven rijker, of je nu een stoere meid bent of een kwetsbaar jongetje. In je creatie- en denkproces word je begeleid door ervaren gidsen die je fantasie prikkelen en je blik verruimen. Ze dagen je uit om verder te gaan en werken allemaal vanuit hun specifieke achtergrond (drama, dans, beeld of muziek). Ze zoeken naar de beste manier om jouw ideeën vorm te geven. Op deze manier ontstaat er een intensieve en persoonlijke dialoog. = klein/achtergrondinformatie. Tijd om stil te staan bij de vraag "Wie ben ik?" Het onderzoek tijdens de schooldagen wordt opgehangen aan 5 basisvragen:

Wie zijn mijn vaders en moeders?

Ben ik een toren of een tent?

Ben ik wat ik eet?

Ziet mijn binnenkant eruit als mijn buitenkant?

Waar ben ik als ik niet ben?

Er wordt vooral vanuit een artistiek proces gezocht naar een antwoord op deze vragen. Door te werken en te spelen met het aanwezige verpakkingsmateriaal geef je uiteindelijk jezelf vorm. **Je kan je zelfportret dansen, je lievelingskleuren zingen, je mooiste momenten spelen, je verdriet in een doosje doen.**

Het resultaat van de zoektocht naar jouw identiteit resulteert in een apart zelfportret dat wordt ondergebracht in een steeds groeiende tentoonstelling in De Tuin die tijdens de publieke voorstellingen van W@=D@ gratis te bezoeken is.

DE TUIN VOOR HET VRIJGE PUBLIEK

Voor, tijdens of na de voorstellingen van W@=D@ heb je alle tijd om rond te lopen in De Tuin. Boeken en tijdschriften nemen je mee naar andere werelddelen, oude

verhalen en bijzondere gewoontes. Een groeiend archief geeft je de mogelijkheid om verder te genieten van alle W@=D@-onderdelen. De materialen waarmee De Tuin voor dit project is vormgegeven laten je zien hoe in een stad als Antwerpen de wereld vanzelfsprekend aanwezig is. De zelfportretten (die van november tot maart tijdens de schooldagen in De Tuin gemaakt worden) groeien uit tot een tentoonstelling en weerspiegelen de wervelwind van W@=D@.

Begeleiding: Magy De Bie, Katie Lagast, Marieke De Munck, Suzy Mandaglio, Soraya Rademaker, Joke Van Kerckhove, Ingrid Van Kogelenberg
Vormgeving: Saskia Louwaard
Assistentie vormgeving: Lucila Guicho'n, Yvonne Knevels
Concept: Anja Geuns

PRAKTISCH

De Tuin voor scholen is helemaal uitverkocht. Voor meer informatie neem je contact op met Anja.Geuns@hetpaleis.be (03 202 83 75).

De Tuin voor het vrije publiek is open tijdens de publieke voorstellingen van W@=D@:

op za 4, zo 5, wo 8, zo 12, wo 15, za 18, zo 19, wo 22, za 25 en zo 26 november 2006 van 14 tot 17 uur. (W@=D@ India 11+)

wo 6, za 9, zo 10, wo 13, za 16, zo 17, wo 20, za 23, wo 27, do 28, vr 29, za 30 december 2006 van 14 tot 17 uur (W@=D@ Mali 6+)

za 13, wo 17, za 20, zo 21, wo 24, za 27, zo 28 en wo 31 januari 2007 en op za 3 en zo 4 februari 2007 (W@=D@ China 10+)

wo 14, za 17, za 24 februari 2007 en op za 3, zo 4, za 10 maart 2007 telkens van 19 tot 22 uur. (W@=D@ Mexico 14+)

W@=D@ is een crossmediaal project van SanctaMedia in samenwerking met Ketnet en één, Telenet, HETPALEIS, SanomaMagazinesBelgium, Vlaamse Overheid en Nationale Loterij.

Zoals je ziet zijn er tal van mogelijkheden om binnen te geraken in de tuinen.

MIJN ERVARING:

Om negen uur 's ochtends komen de lln. van het tweede leerjaar van het st. ludgardiscollege HETPALEIS binnen. Ze zijn allemaal door het dolle heen en daarom kalmeert Soraya Rademaker (de gastvrouw) ze even door ze in een kring te laten zitten en ze wat vragen te stellen; Zijn jullie hier ooit al geweest? Wat hebben jullie dan gedaan? Toneel gekeken? Muziek gekeken? Hoe kan je een verhaal vertellen of overbrengen naar anderen? We kwamen met zen allen tot de conclusie dat je een verhaal niet altijd moet vertellen om het over te brengen maar dat je het ook kon zingen, spelen, dansen, tekenen, schrijven enzovoort. Nu ze dat wisten waren ze klaar voor de dag zei de gastvrouw. We gingen (na een korte plaspauze) allemaal naar boven om dan werkelijk in de tuinen terecht te komen.

Daar stond een decor opgesteld dat duidelijk indruk maakte op de kinderen. We gingen met zen allen rond een appelboom zitten waar een meisje onder stond, het meisje zonder smaak! De gastvrouw verteld ons het tragische verhaal van het meisje zonder smaak, ondertussen is het meisje de appels aan het besnuffelen en aanraken. Op het einde van het verhaal bijt het meisje een groot stuk uit een van de

appels, maar ze spuwt het terug uit, waarop alle kinderen met walging “EIIIIH” op antwoorden. Ja, zegt de gastvrouw, ze proeft er toch niks van.

Nu we dit verhaal hebben gehoord moeten de kinderen een voor een naar voor komen om hun lievelingssprookje in het oor van het meisje te fluisteren. Elke keer als een kindje iets in het oor heeft gefluisterd kijkt het meisje bedenkelijk naar haar boom en geeft het kind een medaillon. Dit is een manier om de kinderen in groepjes te verdelen, er zijn drie verschillende medaillons en dus drie verschillende groepjes. De kinderen zetten zich als van zelf bij de juf (de drie juffen hebben ook een medaillon gekregen).

Met mijn pluimenmedaillon was ik ‘toevallig’ terecht gekomen bij Ingrid Van Kogelenberg. De dag begon met een naamdans, we stonden in een kring en je moest om te beurt je naam dansen, per lettergreep een andere beweging. Nu we elkaars naam kende konden we verder met de dag.

Ingrid vertelde ons een verhaal van roosje rood; een meisje dat op zoek gaat naar haar mama. Roosje rood kwam allerlei hindernissen tegen, bergen, een bos, water en het grootste gevaar, een wolf!

We gingen aan tafel zitten en kregen een klein papiertje waar we een eigen verzonnen hindernis mochten op tekenen. Aan de muur hing een lange strook papier, we kregen allemaal een short aan, een stuk houtskool en dan gingen we samen een griezelbos tekenen. Kinderen zijn het altijd zo gewoon om op een a4-tje te moeten tekenen, hier op dit groot papier konden die kinderen zich eens helemaal uitleven en dat deden ze (er bleef geen centimeter ongetekend). Omdat we met zo'n groep enthousiaste tekenaars zaten nam

Ingrid nog zo'n rol papier en liet ze wolven tekenen en spinnen, en weeral stond het hele blad propvol.

Er klopte iemand op de deur... het was het meisje zonder smaak met een 'tien uurtje', peperkoek en een flesje water. Ze vroeg aan de kinderen om zo uitbundig mogelijk te vertellen wat ze proefde, want zij had geen smaak meer, maar ze wou het wel graag terug leren.

Na dit korte intermezzo vertelde Ingrid nog een verhaaltje en liet de kinderen ook wat vertellen. Na dit gezellige babbeltje was het tijd voor het middagmaal. Er klopte weer iemand op de deur, maar toen we de deur opende was er niemand! Er lagen alleen kiezelsteentjes die we besloten te volgen. De kiezelsteentjes leide ons rechtstreeks naar de keuken van de tuin. Daar stond het meisje zonder smaak te koken, ze vertelde ons dat ze voor ons had gekookt maar dat ze niet wist of het wel lekker was, dat zouden wij haar dus moeten vertellen. Erwtensoup met worst en wijn (limonade). We mochten een lepel proeven en dan moesten we zeggen wat er nog in moest of wat er teveel aan was, natuurlijk was iedereen zeer tevreden, behalve een kleine grapjas die zei dat er wel wat zout bij mocht.

De tafel was bedekt met mos en de ingang van de keuken was een echt bospad met houtvezels etc. De keuken was helemaal op kindermaat gemaakt, wat dan weer van pas kwam bij de afwas.

na de middagpauze gingen we muzisch aan het werk om het verhaal van roosje rood op een muzikale manier te kunnen vertellen. Na veel lawaai was het weer even tijd om rustig te worden.

Ingrid had kaartjes gemaakt, op die kaartjes plakte foto's van bijvoorbeeld een prinses, de liefde, de dood, de stiefmoeder enzovoort. Om de beurt mocht iemand een kaartje pakken en een deel van het verhaal vertellen, als alle kaarten waren getrokken was het verhaal af, op die manier hadden we zelf een sprookje verzonnen.

Weeral werd er op de deur geklopt en stond er niemand, dus volgde we de kiezelsteentjes weer, deze keer naar de appelboom. De gastvrouw vertelde ons nog een verhaal en daarna moest elk kind naarvoor komen om in het oor van het meisje zonder smaak

te fluisteren wat hun favoriete moment was van de dag en moesten ze hun medaillon weer afgeven.

De dag was om en de kinderen waren naar huis, zoals altijd kwamen alle begeleidsters samen voor een evaluatie met een tasje thee en een koekje. Mijn evaluatie was dat het voor mij een zeer vervullende droomjob is. En ik hoop ooit zelf deel uit te maken van zo'n project.

